

HÃY THEO TA

Phần 4: Giảng Dạy Lời Chúa

Dr. David Platt

28/01/2007

Nếu quý vị có Kinh thánh xin hãy mở ra Giăng 17. Chúng ta sẽ tiếp tục loạt bài học nói về ý nghĩa của việc theo Đấng Christ và môn đồ hóa muôn dân. Chúng ta đã nói về hai thành phần của công tác môn đồ hóa. Thành phần thứ nhất là chia sẻ về Ngôi lời. Thành phần thứ hai là bày tỏ về Ngôi lời. Hôm nay chúng ta sẽ đề cập đến thành phần thứ ba là giảng dạy Lời Chúa.

Cách đây vài năm quý vị đã nghe tôi nói về Jim Shaddix là vị giáo sư của tôi ở New Orleans, ông ta và tôi đã đi dự một hội thảo về giảng luận tại Scotland. Trong lúc ở đó chúng tôi có cơ hội chơi gôn tại sân St. Andrews. Chỉ có hai người chúng tôi cùng với hai người khác. Đó là một cặp vợ chồng, và chúng tôi đã hỏi thăm về cuộc sống của họ. Tôi hỏi người chồng rằng: “Anh sinh sống bằng nghề gì?” Anh ta đáp: “Tôi chơi gôn.” Tôi hỏi: “Có phải anh chị đang đi du lịch không?” Anh ta đáp: “Không”. Tôi hỏi: “Anh có phải là tay chơi gôn chuyên nghiệp không?” Họ là người Hoa kỳ sinh sống tại Scotland và khi tôi hỏi như vậy thì anh đáp: “Không. Vợ tôi là một nhân viên tư vấn. Cô ta kiếm được nhiều tiền và tôi chỉ việc chơi gôn.” Đó là một trong những thời khắc mà quý vị thấy chán ghét người đang ngồi trước mặt mình. Có thể ở hai mức độ, một là quý vị nghĩ anh chàng này chỉ sống để chơi gôn trong khi người vợ gánh vác mọi trách nhiệm trong nhà. Mặt khác, quý vị nghĩ rằng chúng ta có thể học được một điều gì đó từ anh chàng này.

Tôi muốn quý vị nhìn thấy trong hình ảnh về cuộc sống của anh chàng đó mà theo tôi nghĩ cũng là hình ảnh của những Cơ-đốc-nhân người Mỹ trong công tác môn đồ hóa. Tôi nghĩ rằng chúng ta có một khuynh hướng nguy hiểm là nghỉ ngơi hoàn toàn trong bối cảnh văn hóa của Hội Thánh. Chúng ta đi nhà thờ, tham dự và làm những điều mà một Cơ-đốc-nhân bình thường làm. Đối với trách nhiệm cơ bản mà bởi đó chúng ta được cứu thì chúng ta lại đặt qua một bên. Quý vị hãy nghĩ về điều đó trong ánh sáng của ba yếu tố mà chúng ta xem xét. Chúng ta đã xem xét qua hai yếu tố rồi và yếu tố thứ ba thì sáng nay chúng ta sẽ xem xét: chia sẻ về Ngôi lời, bày tỏ về Ngôi lời, và giảng dạy Lời Chúa. Đây là những yếu tố của đời sống Cơ-đốc-nhân mà có lúc chúng ta cho rằng chúng được giao phó cho một số ít người làm. Chia sẻ về Ngôi lời là công việc của mục sư. Ông ta là người phải giảng Tin lành và đưa dắt người ta đến với Đấng Christ. Hoặc có thể là công việc của một đôi người trong Hội Thánh nhưng lại không phải là công việc của chúng ta. Còn việc bày tỏ về Ngôi lời, mục sư ơi ông không nhận ra rằng tôi mới chỉ là con đồ thôi sao? Tôi không thể làm việc đó.

Giảng dạy về Ngôi lời thì dành cho những người hướng dẫn các nhóm học Kinh thánh và nhóm nhỏ. Đó là các giáo sư giỏi.

Như vậy, chúng ta trút hết những việc này cho một số Cơ-đốc-nhân. Chúng ta làm ngơ trước mục đích mà vì đó chúng ta được cứu cũng như với sứ mạng mà Đấng Christ giao cho chúng ta – trách nhiệm cơ bản mà Ngài đã giao cho chúng ta. Điều mà chúng ta nói đến trong những bài học này là Đức Chúa Trời đã giao phó cho mỗi người chúng ta những con người để chúng ta chia sẻ về Ngôi lời và bày tỏ về Ngôi lời cho họ, và rồi cũng giảng dạy Lời Chúa, là điều mà chúng ta sẽ xem xét hôm nay. Những điều mà chúng ta nói

đến trong bài học này là chúng ta phải chấm dứt việc đùn đẩy trách nhiệm cho những siêu Cơ-đốc-nhân hay cho Hội Thánh, và chúng ta đứng lên với tư cách là từng cá nhân gánh vác lấy trách nhiệm thực hiện mạng lệnh của Đấng Christ giao phó cho chúng ta trước khi Ngài thăng thiên.

Khi làm việc đó, chúng ta sẽ làm cho thành phố này thấy được sự vinh hiển của Đấng Christ. Chúng ta sẽ ảnh hưởng đến muôn dân để Đấng Christ được vinh hiển khi thực sự dâng mình thực hiện công tác môn đồ hóa. Hoàn toàn không phải là một Cơ-đốc-giáo “nghỉ ngơi.” Loạt bài học này nhằm khuyến khích chúng ta đứng lên và thực thi trách nhiệm mà Đấng Christ đã giao cho. Đức Chúa Trời kéo chúng ta ra khỏi tình trạng “nghỉ ngơi”.

Sáng nay chúng ta sẽ nói đến việc giảng dạy Lời Chúa. Tôi xin được lưu ý trước với quý vị rằng bất cứ khi nào quý vị nghe tôi đề cập đến từ “giảng dạy Lời Chúa,” hay bất cứ khi nào chúng ta thấy việc giảng dạy Lời Chúa được đề cập trong Tin lành Giăng 17, thì đừng liên tưởng đến việc học trong một phòng học hay hình thức giảng thuyết. Khi quý vị nghĩ đến một giáo sư thì nghĩ ngay đến một phòng học với một người đứng dạy trước những người khác. Nhưng như chúng ta sẽ thấy rằng đó không phải là cách giảng dạy của Chúa Giê-xu. Chúng ta đang nói về một kiểu giảng dạy trong đời sống Cơ đốc dành cho tất cả chúng ta với tư cách là các môn đồ của Đấng Christ, chứ không phải là cho một ít người trong Hội Thánh. Vì vậy, hãy gạt bỏ hình thức dạy học trong phòng ra khỏi đầu óc của quý vị mỗi khi nghe chúng tôi đề cập đến việc giảng dạy Lời Chúa.

Xin chúng ta hãy bắt đầu đọc từ câu 13 trong Tin lành Giăng 17. Chúa Giê-xu đã cầu nguyện cùng Đức Chúa Cha rằng:

“Nhưng bây giờ Con về cùng Cha, và đương khi còn ở thế gian, Con nói những điều đó, hầu cho trong lòng họ được đầy dẫy sự vui mừng của Con. Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế gian ghen ghét họ, vì họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian vậy. Con chẳng cầu Cha cất họ khỏi thế gian, nhưng xin Cha gìn giữ họ cho khỏi điều ác. Họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian. Xin Cha lấy lễ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lễ thật.”

Làm thế nào để chúng ta dạy Lời Chúa cho những người mà Đức Chúa Trời giao cho chúng ta? Tôi muốn chúng ta xem xét điều này trên một số mức độ khác nhau. Chúng ta sẽ xem xét tổng quát về điều này như chúng ta thấy nó được phản ánh trong chức vụ của Đấng Christ. Chúng ta sẽ thu hẹp nó trong phạm vi của những câu Kinh thánh này và xem xét điều này được áp dụng như thế nào đối với chính chúng ta.

Trước hết, chúng ta xem xét tổng quát qua những gì mà Chúa Giê-xu đang đề cập đến ở đây. Chúng ta xem Lời Chúa là món quà của Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Đây là một ý mà chúng ta thấy được lặp lại nhiều lần khác nhau trong Giăng 17. Trong câu 14, Chúa Giê-xu nói: *“Con đã truyền lời Cha cho họ.”* Trong câu 8 Ngài cũng nói tương tự: *“Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho Con.”*

Chúng ta thấy điều này được lặp đi lặp lại nhiều lần. Đức Chúa Cha truyền cho Chúa Giê-xu và Chúa Giê-xu truyền cho các môn đồ.

Trọng tâm ở đây là việc Ngài đã truyền cho họ Lời của Ngài. Lời của Đức Chúa Cha đã đến với Chúa Giê-xu và Ngài đã truyền nó cho các môn đồ. Các môn đồ biết những Lời của Chúa Giê-xu đến từ đâu. Họ biết một cách chắc chắn. Họ biết tác giả và nguồn gốc của những lời đó. Họ biết rằng

những lời đó được ban cho từ Đức Chúa Cha. Các môn đồ trong quá trình theo Chúa Giê-xu đã thấm nhuần dần dần những lời đến từ Đức Chúa Cha. Có ít nhất 66 lần khác nhau trong các sách Phúc âm, Chúa Giê-xu đã trích dẫn trực tiếp từ Cựu ước. Điều này có ý nghĩa gì đối với chúng ta? Ngoài ra còn có hơn 100 lần liên hệ đến Cựu ước trong những cuộc nói chuyện với những người khác. Các môn đồ đã được nghe Lời Chúa một cách liên tục. Đó là một món quà được ban cho họ.

Khi họ tiếp nhận Lời Đức Chúa Trời thì họ biết rằng đây là Khải thị từ Đức Chúa Cha, Đức Chúa Trời đang bày tỏ về chính Ngài. Vì vậy, điều đầu tiên chúng ta cần nhận biết là Đức Chúa Trời đã bày tỏ ý muốn của Ngài cho chúng ta. Đó là hình ảnh mà chúng ta thấy xuyên suốt cuộc đời và chức vụ của Chúa Giê-xu với các môn đồ, tức là Ngài bày tỏ ý muốn của Đức Chúa Cha cho họ, giống như là tỏ ra những sự bí mật. Sự Khải thị là tâm điểm trong điều này. Giống như khi quý vị đeo một chiếc mặt nạ và khi gỡ mặt nạ ra thì nó sẽ để lộ ra quý vị là ai. Những lời mà Chúa Giê-xu truyền cho chúng ta giống như Đức Chúa Trời cất bỏ chiếc mặt nạ và bày tỏ về Ngài cho chúng ta. Các người muốn biết Ta nghĩ gì, các người muốn biết Ta hành động như thế nào, các người muốn biết Ta là ai, và các người muốn biết Ta hành động như thế nào trong cuộc đời các người. Đây là sự bày tỏ của Ta cho các người.

Chúng ta thấy điều đó xuyên suốt các sách Phúc âm bởi vì Chúa Giê-xu thường xuyên giảng dạy. Ngài đã giảng dạy và đôi lúc đám đông theo Ngài không hiểu Ngài muốn nói gì. Rõ ràng chúng ta biết rằng Chúa Giê-xu là một vị giáo sư lớn. Nhưng quý vị có biết rằng những ẩn dụ mà Ngài dạy trong các sách Phúc âm lại có vẻ khó hiểu không? Nhưng đôi khi có thể chúng ta hình dung những người ngồi nghe và vỗ tay hoan hô Ngài. Đó

không phải là hình ảnh mà chúng ta thấy. Hãy tưởng tượng quý vị đang ở trong đám đông và nghe Chúa Giê-xu nói về ẩn dụ sau đây. Đây là ẩn dụ trong Mác 4.

“Ngài lại phán rằng: Nước Đức Chúa Trời cũng như một người vãi giống xuống đất; người ngủ hay dậy, đêm và ngày, giống cứ nảy chồi mọc lên, mà người không biết thế nào. Vì đất tự sanh ra hoa lợi: Ban đầu là cây, kế đến bông, đoạn bông kết thành hạt. Khi hạt đã chín, người ta liền tra lưỡi hái vào, vì mùa gặt đã đến.”

Quý vị có nghe điều đó không? Họ chẳng hiểu gì hết. Nhiều lần đám đông chẳng hiểu Chúa Giê-xu nói gì. Chúa Giê-xu đã làm gì trong các sách Phúc âm? Ngài nhìn các môn đồ và trên gương mặt họ lộ vẻ bối rối. Họ cũng không hiểu những điều mà Ngài dạy. Chúa đã đem họ riêng ra để giải thích cho họ hiểu. Ngài đã dành ra thời gian nhiều gấp ba lần để giải thích ẩn dụ về người gieo giống cho các môn đồ. Họ đã nhận được sự khai thị từ Đức Chúa Cha. Họ không bị để trong tình trạng mù mờ về những điều mà Chúa đã nói. Ngài đã ban Lời Chúa và bày tỏ ý muốn của Ngài cho chúng ta.

Tôi muốn chúng ta suy nghĩ về điều đó trong bối cảnh ngày nay. Có một câu hỏi khá phổ biến trong Hội Thánh là: “Làm sao tôi biết được ý muốn của Đức Chúa Trời cho cuộc đời mình.” Ý muốn của Đức Chúa Trời đối với cuộc đời tôi là gì? Hầu như chúng ta luôn phân vân về điều đó, nếu Chúa bày tỏ cho con biết ý muốn của Ngài thì con sẽ làm, nhưng tôi không biết làm thế nào để biết được ý muốn của Chúa. Quý vị có từng phân vân như vậy không? Nếu có, thì tôi muốn giải thoát quý vị ra khỏi điều đó hôm nay. Ý muốn của Đức Chúa Trời đối với đời sống của chúng ta đã được bày tỏ ra cho chúng ta rồi. Nó ở ngay trong Lời Chúa. Ngài đã truyền nó cho chúng ta.

Chúng ta có 66 sách và chúng ta biết rằng đó là ý muốn của Đức Chúa Trời đã bày tỏ ra.

Tôi tin chắc rằng 95% ý muốn của Đức Chúa Trời đối với đời sống chúng ta đã được bày tỏ cho chúng ta rồi. Nó ở ngay trong Kinh thánh. Rõ ràng, Kinh thánh không cho chúng ta biết chính xác phải quyết định như thế nào trong công việc, cũng không cho chúng ta biết chính xác những quyết định mà gia đình phải đưa ra đối với vấn đề này hoặc trong hoàn cảnh kia. Tuy nhiên, tôi tin chắc rằng nếu chúng ta làm theo 95% những gì mà Đức Chúa Trời đã bày tỏ thì Ngài sẽ thành tín bày tỏ cho chúng ta 5% còn lại mà chúng ta chưa biết. Chúng ta sẽ không phải ở trong sự bối rối. Đó là câu hỏi phổ biến nhất trong Hội Thánh của chúng ta ngày nay, nhưng lại phớt lờ Đại mạng lệnh môn đồ hóa muôn dân.

Chúng ta sống trong khu vực giàu có nhất của Alabama. Ý muốn của Ngài đối với đời sống chúng ta là hy sinh những gì chúng ta có cho người nghèo và người thiếu thốn. Chắc chắn đó là ý muốn của Ngài. Chúng ta không cần phải hỏi. Chúng ta phải chấm dứt việc phớt lờ ý muốn của Ngài. Những người đàn ông đừng hỏi ý muốn của Ngài đối với đời sống của mình là gì. Ý muốn của Ngài đối với quý vị là phải phục vụ vợ mình, yêu họ như cách Đấng Christ yêu Hội Thánh và phó chính Ngài cho Hội Thánh. Chúng ta phải làm điều tương tự như vậy.

Dijang là một nhóm dân ở các tỉnh phía Bắc Trung Hoa, có khoảng 595.000 người, nhưng có hàng trăm ngôi chùa, không có một nhà thờ, không có một Cơ-đốc-nhân, không có một giáo sĩ, không có Tin lành, không có người làm chứng cho họ. Chúng tôi ngồi ở đó và cầu nguyện rằng: “Lạy Chúa, Ngài

muốn con làm gì?” “Hãy làm theo ý muốn mà Ta đã bày tỏ cho con. Ta đã bày tỏ ý muốn của Ta cho con rồi.”

Đôi lúc tôi phân vân về điều này, đặc biệt là trong những năm gần đây khi đến với những Hội Thánh tư gia thâm lặng tại Châu Á và chứng kiến các tín hữu tập trung học Lời Chúa trong những căn phòng nhỏ trong mười hai giờ một ngày và ngồi trên những chiếc ghế thấp. Vì sao họ dám mạo hiểm để làm được điều đó? Họ đói khát Lời Chúa đến nỗi khi quý vị đến nhóm với họ thì họ sẽ nói rằng: “Chúng tôi muốn ông giảng, không phải là những bài giảng ngắn, mà ít nhất là hai tiếng.” Vì sao họ lại có sự đói khát như vậy?

Tôi phân vân về điều đó khi nhìn những con người vừa được giải thoát ra khỏi thuyết vô thần và thờ cúng tổ tiên. Những phù thủy rất thịnh hành trong các làng này bởi vì mọi người quan tâm đến việc làm thế nào để được an ổn trước các thần linh. Nên khi họ biết được về Đức Chúa Trời có một và thật thì họ khao khát Lời Ngài. Họ nhận ra rằng đây là khai thị của Đức Chúa Trời. Ngài đã bày tỏ ý muốn của Ngài cho chúng ta. Đó là tin tốt lành.

Mặt khác, cũng hãy xem Lời Đức Chúa Trời như là một món quà, Ngài đã giao phó lẽ thật cho chúng ta. Chúng ta thấy Chúa Giê-xu nói rằng: “*Con đã truyền lời Cha cho họ*” rồi Ngài nói tiếp: “*Lời Cha tức là lẽ thật.*” Đây là chủ đề mà chúng ta thấy xuyên suốt sách Tin lành Giăng. Hai mươi lăm lần sứ đồ Giăng dùng từ lẽ thật và liên hệ đến lẽ thật xuất phát từ Chúa Giê-xu. Lời Chúa luôn được xem là lẽ thật. Giăng 8:32 chép: “*Các ngươi sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông tha các ngươi.*” Toàn bộ phân đoạn đó đề cập đến Lời Chúa là lẽ thật.

Điều mà Chúa Giê-xu nói ở đây là: “Thưa Cha con đã truyền lời Cha cho họ. Con đã truyền cho họ lẽ thật của Cha. Con đã phó thác nó cho họ.” Điều này

có ý nghĩa lớn đối với công tác môn đồ hóa. Đừng quên rằng ở đây Chúa Giê-xu đã truyền lời Cha cho họ mà không thêm hoặc bớt điều gì vào. Công tác môn đồ hóa phải chính xác như vậy. Chúng ta đã được giao cho lẽ thật, chính là Lời của Đức Chúa Trời, chúng ta phải bảo vệ lẽ thật đó và truyền lại cho những thế hệ sau chúng ta. Đó không phải là công việc của người này hay của người kia hay của Hội Thánh mà đó là công việc của chính tôi, giống như Chúa Giê-xu đã làm điều đó trong đời sống của những người khác.

Nói đến đây tôi biết một số người trong quý vị cảm thấy không thoải mái. Ý ông là gì? Tôi phải môn đồ hóa những người mà Đức Chúa Trời giao cho tôi sao? Quý vị cần phải biết rằng trong quá trình môn đồ hóa thì không phải là quý vị truyền đạt lại những quan điểm, kinh nghiệm hoặc tư tưởng của mình, mà là truyền lại lời của Đức Chúa Trời, lẽ thật của Ngài cho những người chung quanh và những thế hệ sau quý vị.

Đó không phải là sự kiêu ngạo. Kiêu ngạo là luôn nói về công việc kinh doanh, thể thao và những chuyện phiếm trong câu chuyện hàng ngày. Xin Đức Chúa Trời giúp chúng ta đặt Lời Ngài vào cộng đồng của mình, vào đời sống của mình hầu cho Lời Chúa được tuôn tràn qua chúng ta. Chúng ta không thực hiện việc môn đồ hóa dựa trên kinh nghiệm, quan điểm và tư tưởng của mình. Chúng ta môn đồ hóa dựa trên Lời của Đức Chúa Trời. Lời Chúa nằm trong mọi việc chúng ta làm.

Nếu chúng ta phạm sai lầm trong việc gìn giữ và truyền đạt lẽ thật một cách trung tín thì chúng ta sẽ dẫn những thế hệ sau chúng ta đến đâu? Với những tư tưởng và những quan điểm của chúng ta ư? Lời Chúa phải là trung tâm

của cộng đồng chúng ta, là trung tâm của sứ mạng này. Chúng ta đã được phó thác một lễ thật. Xin Đức Chúa Trời cho chúng ta trung tín với nó.

Như vậy, chúng ta phải xem Lời Chúa như là một món quà. Đó là điểm bắt đầu. Bây giờ chúng ta sẽ đào sâu vào ba câu Kinh thánh này để thấy những ảnh hưởng của Lời Chúa. Trước hết, chúng ta phải xem Lời Chúa là một món quà. Thứ hai, chúng ta kinh nghiệm về những tác động của Lời Chúa. Tôi muốn quý vị thấy một tác động trong câu 13, một tác động trong câu 14 và một tác động khác trong câu 15. Hãy xem câu 13:

“Nhưng bây giờ Con về cùng Cha, và đương khi còn ở thế gian, Con nói những điều đó, hầu cho trong lòng họ được đầy dẫy sự vui mừng của Con.”

Tác động đầu tiên của Lời Chúa là làm cho chúng ta được thỏa mãn trong thế gian này. Điều này thật là thú vị. Trong các câu trước câu 13 này nói đến việc Chúa Giê-xu chịu khổ nạn, nói về việc họ sẽ ở trong một thế giới đầy tội ác. Rồi trong câu 14 nói về việc thế gian sẽ ghen ghét họ. Nhưng trong câu 13 chúng ta thấy một điều khác hẳn giống như là đỉnh núi, như là phần nổi của tảng băng trôi mà chung quanh đều là bóng tối, đó là sự vui mừng. Bất kể thế gian có nói gì, bất kể thế gian đem lại điều gì đi nữa thì *“Con nói những điều đó, hầu cho trong lòng họ được đầy dẫy sự vui mừng của Con.”* Ngài đã nhấn mạnh điều này trong Giăng 15. “Nếu các người cứ ở trong Ta và Lời Ta trong các người . . . thì sự vui mừng của Ta sẽ ở trong các người và sự vui mừng các người được trọn vẹn.

Sự vui mừng của các môn đồ không phụ thuộc vào những thú vui tội lỗi của thế gian, nhưng hoàn toàn phụ thuộc vào nguồn lực thuộc linh được tìm thấy trong Lời Đức Chúa Trời.

Trong chuyến đi của tuần vừa qua, tôi có gặp một phụ nữ. Bà nói về một số thử thách hiện đang đối diện trong cuộc sống. Bà ta đã kể với tôi về chuyện bà tìm được một công việc mới: “Tôi nghĩ đây sẽ là lời giải đáp. Đây là công việc sẽ giải quyết ổn thỏa mọi sự cho tôi và gia đình.” Tôi nhìn bà ta và nói: “Tôi rất phấn khởi về việc làm của bà và nghĩ rằng đó là một điều tuyệt vời, nhưng điều gì xảy ra khi gặp một điều gì đó không ổn.” Tôi có dịp chia sẻ với bà rằng có một vàng đá trong Đức Chúa Giê-xu Christ là Đấng vượt trên mọi hoàn cảnh hoặc công việc có thể đến trong cuộc đời của bà. Đó chẳng phải là tin tốt đối với chúng ta sao? Chẳng phải là điều tốt dù điều gì xảy ra trong tuần này mà chúng ta không biết trước, nhưng sức mạnh thuộc linh của Lời Chúa sẽ là nguồn dinh dưỡng và là sự vui mừng của chúng ta sao? Đó là lý do mà Kinh thánh đã chép rằng: “Loài người sống không chỉ nhờ bánh nhưng nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời.” Đó là nguồn dinh dưỡng của chúng ta. Chúng ta sống nhờ Lời Chúa và lúc gặp sự bối rối lo lắng và không biết điều gì sẽ xảy ra thì Lời Chúa làm cho chúng ta được thỏa mãn.

Tác động thứ hai là: Lời Chúa phân rẽ chúng ta với thế gian. Trong câu 14 Chúa Giê-xu nói rằng: *“Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế gian ghen ghét họ, vì họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian vậy.”* Cơ bản ở đây Chúa Giê-xu muốn nói rằng: “Con đã truyền lời Cha cho họ, do đó thế gian ghen ghét họ giống như đã ghét con.” Ngài đã nhấn mạnh điều này từ Giăng 15:8 đến Giăng 16:4. Ngài lặp đi lặp lại rằng các môn đồ sẽ bị phân rẽ khỏi thế gian và thế gian sẽ ghét họ.

Đây là một chủ đề khác mà chúng ta thấy xuyên suốt sách Tin lành Giăng. Hầu hết những lần sứ đồ Giăng đề cập đến thế gian thì cũng đều nói đến sự chống nghịch Đức Chúa Trời và chống nghịch lại lẽ thật của Ngài. Quý vị có

thể hỏi rằng: “Thế thì tại sao trong Giăng 3:16 nói rằng Đức Chúa Trời yêu thương thế gian?” Chính xác! Đó là vẻ đẹp của câu Kinh thánh này. Đức Chúa Trời của hoàn vũ tuôn đổ ân điển của Ngài cho thế giới đang chống nghịch lại Ngài đến mức Ngài đã ban Con một của Ngài hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.

Ý nghĩa của Giăng 3:16 càng nổi bật hơn trong một thế giới như vậy. Trong chương 1 Giăng đã giới thiệu Chúa Giê-xu là sự sống và sự sáng của thế gian, nhưng thế gian đã khước từ sự sáng đó. Rõ ràng là sự đóng đinh Chúa Giê-xu trên thập tự giá chính là sự khước từ sự sáng.

Quý vị có thể hình dung điều này giống như trong một vương quốc mà mọi người chống nghịch lại vua và có một số ít người trung thành với vua.

Những người nổi loạn sẽ không muốn có sự liên quan nào với những người trung thành, phớt lờ và bỏ qua mọi điều họ nói. Đó là hình ảnh mà chúng ta thấy trong Giăng 17. Phần cuối của câu chuyện là những người trung thành với vua sẽ phó sự sống mình vì những người chống nghịch vua.

Xã hội chúng ta sống ngày nay cũng không có gì khác, mọi người cũng chối bỏ lẽ thật. Chúng ta sống trong một nền văn hóa mà chủ nghĩa tương đối đang thịnh hành. Điều mà anh cho là đúng thì không hẳn đúng đối với tôi. Chẳng có gì là chân lý cả. Nếu anh cho rằng mình có chân lý thì anh là người kiêu ngạo. Anh là người có suy nghĩ hạn hẹp. Vì vậy mà nếu chúng ta bám chặt với chân lý thì sẽ bị phân rẽ với thế gian.

Các môn đồ đã đem chân lý này vào nền văn hóa của họ và làm thay đổi thế giới. Chính lẽ thật này có quyền năng để đem lại kết quả khi chúng ta tin và rao giảng chân lý cách hết lòng. Đó chính là điều mà Ngài muốn bày tỏ cho chúng ta ở đây.

Đây là một trong những vấn đề hết sức gần gũi với tâm lòng của tôi. Làm thế nào để chúng ta rao giảng lẽ thật một cách có hiệu quả nhất trong nền văn hóa của mình ngày nay. Chúng ta có lẽ thật mà Đấng Christ đã giao phó và chúng ta không thể nín lặng bởi vì đây là lẽ thật đem lại sự sống đời đời.

Thứ ba: Lời Chúa làm cho chúng ta được nên thánh. Đó là điều chúng ta thấy rõ ràng trong câu 17. *“Xin Cha lấy lẽ thật khiến họ nên thánh,”* Lời Cha tức là lẽ thật. Có lẽ quý vị sẽ hỏi rằng: “Nên thánh nghĩa là gì?” Cơ bản nó có nghĩa là biệt riêng ra hoặc để dành cho một mục đích đặc biệt, chủ yếu là cho Đức Chúa Trời. Hãy biệt riêng họ ra, hãy làm cho họ nên thánh.

Tuần tới tôi sẽ nói thêm về sự nên thánh. Nhưng thay vì chú trọng đến ý nghĩa sự nên thánh, chúng ta sẽ nghiên cứu phương tiện của sự nên thánh, đó là Lời Chúa. Đó là năng lượng làm cho chúng ta nên thánh, là năng lượng giữ chúng ta trong bản tánh của Đức Chúa Trời. Đó chính là điều Chúa Giê-xu cầu nguyện ở đây. Lời Chúa là năng lượng để tạo nên môn đồ của Đấng Christ và giúp cho việc môn đồ hóa trở thành hiện thực. Đó là điều mà Ngài đã nói trong câu 15: *“Con chẳng cầu Cha cất họ khỏi thế gian, nhưng xin Cha gìn giữ họ cho khỏi điều ác.”* Làm sao Chúa bảo vệ họ khỏi điều ác? Bằng lẽ thật, Lời Chúa là lẽ thật. Quý vị bảo vệ mình khỏi kẻ thù bằng Lời Chúa.

Các môn đồ đã thấy được gương mẫu này. Quý vị có nhớ Mat 4:1-11 không? Chúa Giê-xu đã bị cám dỗ ba lần, đối diện với ma quỷ. Mỗi lần bị cám dỗ thì Ngài đều đáp lại: “Có lời chép rằng” và trích dẫn từ Cựu ước. Câu hỏi được đặt ra ở đây là: Quý vị có cho rằng trong những lần cám dỗ đó, Ngài phải trích dẫn Kinh thánh để xua đuổi sự cám dỗ không? Quý vị có nghĩ rằng việc trích dẫn Kinh thánh là cần thiết đối với Ngài không? Tôi

không cho là như vậy. Tôi cho rằng Chúa Giê-xu có thể nói bất cứ điều gì vào lúc đó và điều đó sẽ trở thành Kinh thánh. Ngài có quyền làm như vậy.

Vậy Ngài có cần phải trích dẫn Kinh thánh không? Không. Tôi cho rằng Chúa Giê-xu đặt ra một gương mẫu cho chúng ta để được thanh sạch, để bày tỏ danh thánh của Đức Chúa Trời, để thực hiện việc môn đồ hóa, thì Lời Chúa phải chiếm vị trí trung tâm trong đời sống của quý vị. Đó là công cụ, và phương tiện nhờ đó quý vị được nên thánh. Trong lúc chúng ta phải chống cự lại một tội lỗi nào đó, nếu chúng ta cố gắng đương đầu với ma quỷ hay kẻ thù nghịch và chống lại những cám dỗ mà không dùng Lời Chúa thì chúng ta sẽ bị ngã gục. Chắc chắn là như vậy. Chúng ta cần Lời Chúa để được nên thánh. Giống như Chúa Giê-xu. Chúng ta cần phải giấu Lời Chúa trong lòng và trong trí để khi chúng ta bị sự cám dỗ nói về những người khác trong cộng đồng và Hội Thánh theo cách mà quý vị biết là không đẹp lòng Chúa thì quý vị được nhắc nhở không nói những điều gì không giúp ích cho việc xây dựng người khác (Êph 4:29 sẽ giúp ích cho quý vị trong sự cám dỗ đó). Quý vị có thể gặp khó khăn vì cái lưỡi của mình do nói những điều khiến quý vị luôn hối hận, thấy mình nói những điều không đẹp lòng Chúa. Khi quý vị đương đầu với những cám dỗ đó mà không có Lời Chúa giấu trong lòng thì sẽ gặp rất nhiều điều tệ hại hơn. Gia-cơ 3 nói rằng: *“Cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô hội của tội ác ở giữa các quan thể chúng ta, làm ô uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa ngục đốt cháy. Hết thấy loài muông thú, chim chóc, sâu bọ, loài dưới biển đều trị phục được và đã bị loài người trị phục rồi; nhưng cái lưỡi, không ai trị phục được nó; ấy là một vật dữ người ta không thể hãm dẹp được: đầy đầy những chất độc giết chết. Bởi cái lưỡi chúng ta khen ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rửa sả loài người, là loài tạo theo hình ảnh Đức-*

Chúa Trời. Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen ngợi và rửa sả! Hỡi anh em, không nên như vậy.” Có phải sẽ tốt hơn cho quý vị nếu biết điều đó không? Lời Chúa là năng lượng mà Đức Chúa Trời ban cho chúng ta. Đó là lý do mà Thi thiên 119 dạy rằng: *“Người trẻ tuổi phải làm sao cho đường lối mình được trong sạch? Phải cẩn thận theo lời Chúa. Tôi hết lòng tìm cầu Chúa, Chớ để tôi lạc các điều răn Chúa. Tôi đã giấu lời Chúa trong lòng tôi, Để tôi không phạm tội cùng Chúa.”* Đó là năng lượng mà chúng ta cần có để hoàn toàn trở thành môn đồ của Đấng Christ, để bày tỏ về Đấng Christ và để dạy về Đấng Christ. Nếu chúng ta cố gắng làm những điều đó tách rời với Lời Chúa thì chúng ta sẽ thất bại. Chúng ta hoàn toàn ngu dại khi nghĩ rằng có thể sống đời sống của một Cơ-đốc-nhân và hoàn thành sứ mạng này mà không cần đến Lời Chúa. Lễ thật của Ngài thánh hóa chúng ta trong thế giới này. Chúng ta cần có Lời Chúa.

Quý vị sẽ không có được sự nên thánh từ ti-vi, DVD hoặc internet. Quý vị chỉ tìm được sự nên thánh trong Lời Chúa.

Như vậy, chúng ta phải xem Lời Chúa như là món quà của Ngài ban cho và chúng ta kinh nghiệm được những tác động đó. Nhưng điều đó chủ yếu mới đề cập đến việc chúng ta làm thế nào để trở thành môn đồ của Đấng Christ. Còn trong đời sống của những người khác thì nó như thế nào? Đó chính là việc môn đồ hóa. Tôi không chỉ sống cho mình. Tôi sống vì những người khác.

Làm thế nào để chúng ta dạy Lời Chúa đã được truyền cho chúng ta. Trong chương này chúng ta thấy có ba lần đề cập Lời Chúa đến từ Đức Chúa Trời. Câu 8 chép: *“Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho Con,”* và câu 14 chép: *“Con đã truyền lời Cha cho họ.”* Câu 17 chép: *“Xin Cha lấy*

lẽ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lẽ thật.” Chúng ta hãy xem kết quả của điều này trong câu 20.

Ngài nói: *“Áy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa.”* Có một sự thay đổi ở đây. Nhiều lần Chúa Giê-xu nói: *“Con đã truyền Lời Cha cho họ.”* Còn bây giờ Ngài nói rằng sẽ có những người tin Ngài qua lời của họ, là Lời của Đức Chúa Trời mà họ nghe từ Đức Chúa Giê-xu. Quý vị có thấy các thể hệ môn đồ nối tiếp nhau trong Giăng 17 không? Đức Chúa Cha truyền lời của Ngài cho Chúa Giê-xu. Chúa Giê-xu truyền lại Lời Chúa cho các môn đồ và rồi các môn đồ này làm gì? Hướng dẫn những người khác tiếp nhận Lời Chúa, tin cậy và làm theo Lời Chúa. Rô 10:17 chép: *"Nhu vậy, đức tin đến bởi sự người ta nghe, mà người ta nghe, là khi lời của Đấng Christ được rao giảng."* Đặc ân lớn nhất mà chúng ta có được là đem lời của Đức Chúa Trời hằng sống đến cho những người khác.

Chúng ta lắng nghe để giảng dạy Lời Chúa. Các môn đồ biết rằng khi họ tiếp nhận Lời Chúa và làm theo Lời Chúa thì họ có trách nhiệm đem Lời Chúa cho những người khác. Như vậy chúng ta lắng nghe để giảng dạy Lời Chúa. Tôi xin đưa ra hai ví dụ minh họa. Trước hết, hãy cùng đi với tôi đến Sudan. Quý vị bước vào một căn lều tồi tàn, ở đó có những người lãnh đạo Hội Thánh đang ngồi chung quanh. Ngay lập tức họ đứng lên để tỏ lòng tôn kính người sẽ dạy Lời Chúa cho họ. Quý vị hát một bài rồi ngồi xuống. Chúng ta bắt đầu dạy về môn đồ hóa. Trong lúc dạy, hầu như tôi không thể nhìn thấy những gương mặt của họ. Có phải là vì họ đang ngủ do đêm hôm trước đã thức khuya hay họ đang mơ giữa ban ngày không? Không. Quý vị không thể nhìn thấy gương mặt của họ bởi vì họ đang cúi xuống viết mọi điều quý vị nói. Sau đó, họ đến gặp quý vị và nói rằng: *“Thưa thầy, chúng tôi tin rằng*

mình có trách nhiệm đem những điều thầy đã dạy chúng tôi dịch ra ngôn ngữ của bộ tộc mình và dạy lại cho những người trong bộ tộc chúng tôi.”
Như vậy, họ đã lắng nghe để dạy lại Lời Chúa .

Tiếp theo, hãy đi với tôi đến Honduras. Khi tôi giảng bài đầu tiên tại Honduras thì có một số người ngồi ở hàng phía trước ghi chép tất cả những điều tôi nói. Sau đó họ đến nói với tôi rằng: “Bài giảng của ông rất hay. Chúng tôi sẽ giảng lại cho những người khác.” Họ nhận thức được rằng Lời Chúa được truyền cho họ không phải là vì họ mà là vì có những người khác. Tôi muốn quý vị suy nghĩ về việc làm thế nào thay đổi cách nghe của chúng ta. Bởi vì có thể chúng ta đến đây để tiếp nhận và học hỏi Lời Chúa. Chúng ta có thể đi ra và nói rằng hôm nay tôi đã học được một điều mới mẻ. Nhưng tôi muốn nhắc nhở quý vị rằng đó là cách nghe chỉ chú trọng đến bản thân mình, quý vị nghe chỉ cho riêng mình. Không có chỗ nào trong Kinh thánh quý vị được dạy rằng hãy nghe và tiếp nhận Đấng Christ vì có bản thân mình.

Nhiều lần chúng ta được nhắc nhở rằng hãy tiếp nhận Lời Chúa vì có những người khác, để truyền Lời Chúa cho họ và bày tỏ sự vinh hiển của Ngài cho họ. Chúng ta phải lắng nghe theo cách lấy Đức Chúa Trời làm trung tâm. Quý vị có nhận ra mình đã lắng nghe như thế nào không? Có bao nhiêu lần quý vị đã nói hoặc nghĩ hoặc nghe một ai đó nói rằng: “Hiện tại tôi chưa thể dạy được. Tôi đang cần phải tiếp nhận. Tôi còn cần phải học hỏi.” Đó là một lập luận buồn cười. Sau thì giờ học Lời Chúa sáng nay thì người nào trong phòng này là người được trang bị tốt nhất để dạy lại cho một người khác? Chính là tôi. Vì sao vậy? Bởi vì tôi biết những điều này tốt hơn quý vị, bởi vì tôi đã dành thời gian nghiên cứu điều này để có thể dạy lại. Thật là buồn

cười khi nghĩ rằng tôi chỉ học hỏi và tiếp nhận nhưng không giảng dạy. Những người dạy là những người tiếp thu và học hỏi nhiều nhất.

Có thể sự hiểu biết của chúng ta về Lời Chúa sẽ bị đình trệ nếu chúng ta chỉ có tiếp nhận thôi. Tuy nhiên, khi chúng ta đứng lên và bắt đầu thực hiện trách nhiệm môn đồ hóa muôn dân, giảng dạy về Lời Chúa thì chúng ta sẽ biết về Lời Chúa. Chúng ta cần phải biết Lời Chúa sâu sắc hơn bởi vì những người khác đang cần nghe Lời Chúa từ chúng ta. Chúng ta sẽ tăng trưởng đến những mức độ mới khi làm công tác môn đồ hóa. Mục đích chúng ta lắng nghe là để dạy lại Lời Chúa.

Điều này làm thay đổi cách chúng ta nghe và kéo chúng ta ra khỏi tình trạng xem mình là trung tâm và đưa chúng ta vào một Cơ-đốc-giáo lấy Đức Chúa Trời và người khác làm trung tâm, bởi vì bây giờ chúng ta không chỉ nghe cho chính mình, mà chúng ta nghe vì những người khác. Đó là ý nghĩa của việc môn đồ hóa. Hãy suy nghĩ về điều đó. Điều gì xảy ra nếu quý vị lấy Lời Chúa được học vào mỗi Chúa nhật và truyền đạt nó lại cho những người ở trong vòng ảnh hưởng của quý vị? Dĩ nhiên là quý vị không có một bộ tộc, nhưng quý vị có những người mà tôi không bao giờ gặp. Quý vị có những người mà quý vị có thể giao tiếp với họ hiệu quả hơn là tôi. Điều gì xảy ra khi Lời Chúa được gieo ra từ phòng nhóm này và sinh sôi nảy nở ở những nơi khác trong cộng đồng của chúng ta? Lời Chúa sẽ tràn ngập cộng đồng này và như Ê-sai 55 đã nói, **NÓ SẼ KẾT QUẢ!** Câu hỏi đặt ra là: việc đó có dừng lại nơi chúng ta không? Việc đó có phải chỉ khép kín trong nhà thờ này không? Xin Chúa cho đừng có như vậy. Nguyên Lời Chúa tràn khắp cộng đồng này. Chúng ta lắng nghe để rồi dạy lại Lời Chúa.

Bây giờ hãy kết nối điều này với những gì chúng ta đã nói đến trong hai tuần trước. Chúng ta lắng nghe để rồi dạy lại Lời Chúa và tiếp đến chúng ta tìm cơ hội để chia sẻ Lời Chúa. Quý vị không cần phải giảng một bài giảng. Quý vị không cần phải hướng dẫn một nhóm nhỏ học Kinh thánh. Đó cũng có thể là một cách làm. Nhưng điều mà Đức Chúa Trời thực sự hoạch định trước cho việc này là gì? Ngài sẽ đem mọi người đến với quý vị trên đường đi, tại nhà, ở chung quanh nhà quý vị, tại nơi làm việc, tại trường học của quý vị và Ngài muốn dạy cho họ những gì mà Ngài đã dạy cho quý vị trong phòng nhóm này, hoặc trong các nhóm nhỏ hoặc trong lúc quý vị học Kinh thánh cá nhân, không phải qua tôi mà là qua quý vị.

Khi quý vị bắt đầu mở mắt và nói rằng: “Lạy Chúa, làm sao để con chia sẻ lời Ngài hôm nay? Làm sao con có thể đem những gì Ngài dạy cho con truyền đạt lại cho người khác?” Quý vị sẽ thấy hạt giống Lời Chúa được nhân rộng trong cộng đồng. Chúng ta tìm cơ hội để chia sẻ Lời Chúa.

Thứ ba, chúng ta sống như thế nào đó để bày tỏ về Chúa. Đừng quên rằng nền tảng ở đây là Ngôi lời đã trở nên xác thịt trong chính Chúa Giê-xu, như Ngài đã dạy rằng: “Ta là đường đi và chân lý.”

Chúa Giê-xu đã làm tất cả các công việc đó mà Ngài không hề có công cụ trình chiếu (powerpoint). Ngài không có tranh minh họa. Cuộc đời của Ngài chính là phương pháp. Tất cả những gì mà các môn đồ có không phải là công cụ trình chiếu, hay tranh minh họa, mà đó là một người Thầy làm gương mẫu cho họ những gì mà Ngài muốn họ học hỏi. Đời sống của Ngài chính là phương pháp và Lời Chúa được ngấm dần vào họ từ chính đời sống của Ngài, từ mối quan hệ của Ngài với họ.

Điều gì xảy ra khi thay vì truyền đạt những quan điểm và tư tưởng riêng của chúng ta, những vấn đề về kinh doanh, về thể thao, về chuyện phiếm trong các mối quan hệ của chúng ta tại nơi làm việc, tại trường học, tại nhà. . . chúng ta truyền đạt Lời sự sống trong những cuộc chuyện trò đó? Chúng ta sẽ ra sao trước mặt mọi người nếu chúng ta có lời hằng sống mà chỉ nói về những điều tầm thường trong các cuộc chuyện trò?

Chúng ta không có gì tốt. Lời Chúa mới là tốt lành. Vì vậy hãy lắng nghe Lời Chúa tại đây, tại các nhóm nhỏ để rồi dạy lại, để rồi truyền đạt cho những người khác. Rồi tìm cơ hội để chia sẻ điều đó với những người khác, cũng như sống bằng mọi cách để mọi người thấy Lời Chúa được bày tỏ ra. Đó chính là công tác môn đồ hóa. Nó không phải là trách nhiệm riêng của mục sư hay giáo viên dạy Kinh thánh. Nó là trách nhiệm của mọi môn đồ của Đấng Christ.

Vậy thì chúng ta áp dụng điều này như thế nào trong đời sống của mình? Tôi muốn hỏi quý vị một vài câu hỏi. Thứ nhất, quý vị có thể dạy Lời Chúa cho ai? Đức Chúa Trời đã giao cho quý vị những người nào để quý vị dạy Lời Chúa cho họ? Có phải là những người trong gia đình của quý vị không? Rõ ràng đó là những người gần gũi nhất để quý vị bắt đầu công việc, nhưng không phải chỉ ở đó thôi. Chúng ta đừng giới hạn Lời Chúa trong gia đình. Chúng ta cần đem Lời Chúa đến cho cộng đồng. Không phải là quý vị cần phải giảng nhưng hãy để những gì mà Đấng Christ hành động qua lời của Ngài tuôn tràn qua quý vị.

Câu hỏi thứ hai là: quý vị dạy Lời Chúa cho họ như thế nào? Đây là vấn đề mà một số người trong chúng ta vẫn còn lúng túng và tôi muốn giới thiệu cho quý vị một nguồn tài liệu mà chúng tôi đã có nhưng chưa hề xuất bản.

Đó là tài liệu hướng dẫn về việc dạy lại những điều đã học. Làm thế nào chúng ta dùng để cho Lời Chúa dùng lại nơi chính mình? Đây là tài liệu hướng dẫn từng bước về cách làm sao cho Lời Chúa mà chúng ta đã học thấm nhuần và tuôn tràn từ đời sống chúng ta qua những người chung quanh từ trong gia đình đến trường học, nơi làm việc, . . . Chúng ta mong muốn Đức Chúa Trời hành động và sử dụng chúng ta trong việc nhân rộng lời Ngài. Tôi khuyến khích quý vị hãy lấy một tập tài liệu này để nghiên cứu kỹ càng hơn.

Vậy thì làm thế nào để tôi có thể dạy Lời Chúa cho họ? Đây không phải là việc xảy ra một cách tình cờ, mà là một công việc có chủ ý. Môn đồ hóa không phải là việc chúng ta có thể làm một cách tình cờ. Chúng ta phải toàn tâm toàn ý thực hiện công việc này. Câu hỏi cuối cùng chúng ta cần phải đặt ra là: Lời Chúa sẽ dùng lại nơi tôi hay sẽ được lan truyền qua tôi? Đây là câu hỏi cuối cùng mà tôi muốn hỏi quý vị sáng nay. Lời Chúa sẽ dùng lại nơi quý vị hay sẽ được tiếp tục lan truyền qua quý vị?

Tôi muốn chúng ta làm một số công việc để minh họa rõ ràng về những điều chúng ta nói đến sáng nay. Tôi muốn quý vị nhìn thấy hình ảnh về những người đã tiếp nhận Lời Chúa và rồi tiếp tục đem Lời Chúa cho người khác. Tôi muốn quý vị nhìn thấy cả hai mặt của bức tranh: tiếp nhận và sản sinh.

(Các em nhỏ đọc mục lục Kinh thánh và những câu Kinh thánh sau)

“Người không biết sao, không nghe sao? Đức Chúa Trời hằng sống, là Đức Giê-hô-va, là Đấng đã dựng nên các đầu cùng đất, chẳng mỏi chẳng mệt; sự khôn ngoan Ngài không thể dò. Ngài ban sức mạnh cho kẻ nhọc nhằn, thêm lực lượng cho kẻ chẳng có sức. Những kẻ trai trẻ cũng phải mòn mỏi mệt nhọc, người trai tráng cũng phải vấp ngã. Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-

va thì chắc được sức mới, cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc, đi mà không mòn mỏi.” (Ê-sai 40:28-31)

“Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng ta chẳng phải ý tưởng các ngươi, đường lối các ngươi chẳng phải đường lối ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối ta cao hơn đường lối các ngươi, ý tưởng ta cao hơn ý tưởng các ngươi cũng bấy nhiêu. Và như mưa và tuyết xuống từ trên trời và không trở lại nữa, mà đượm nhuần đất đai, làm cho sanh ra và kết nụ, đặng có giống cho kẻ gieo, có bánh cho kẻ ăn, thì lời nói của ta cũng vậy, đã ra từ miệng ta, thì chẳng trở về luống nhưng, mà chắc sẽ làm trọn điều ta muốn, thuận lợi công việc ta đã sai khiến nó.” (Ê-sai 55: 8-11)

“Vả, những người ấy bền lòng giữ lời dạy của các sứ đồ, sự thông công của anh em, lễ bẻ bánh, và sự cầu nguyện. Mọi người đều kính sợ, vì có nhiều sự kỳ phép lạ làm ra bởi các sứ đồ. Phàm những người tin Chúa đều hiệp lại với nhau, lấy mọi vật làm của chung. Bán hết gia tài điền sản mình mà phân phát cho nhau, tùy sự cần dùng của từng người. Ngày nào cũng vậy, cứ chăm chỉ đến đền thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ thật thà, ngợi khen Đức Chúa Trời và được đẹp lòng cả dân chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào Hội thánh.” (Công vụ 2:42-47)

Quý vị có thấy rằng mọi người cần phải có người dạy Lời Chúa cho họ không? Những người đã tiếp nhận Lời Chúa bởi vì có những người khác dạy Lời Chúa cho họ. Mọi người trong gia đình đức tin này phải dạy Lời Chúa cho những người khác. Một em nhỏ không thể tự mình học thuộc lòng Công vụ 2:42-47 được. Lời Chúa đáng được truyền đạt và dạy dỗ, không chỉ cho con em chúng ta, mà cho cả cộng đồng này. Lời Chúa sẽ sản sinh ra kết quả.

Câu hỏi đặt ra là chúng ta có nhận lấy trách nhiệm giảng dạy Lời Chúa không?